

Editorial

Per posar un plat a taula, primer hem de pensar què cuinar, quins ingredients necessitem, què tenim i què ens cal anar a comprar. Finalment, hem de cuinar.

Tenim plats d'estiu i menjars d'hivern. Ens parlen de dietes equilibrades i d'aliments dels quals no podem abusar. Fins i tot, el metge ens en pot prohibir algun.

Davant tot això, el més fàcil és anar al restaurant.

Equip de redacció

Opinió

Persones de fusta

Sempre m'ha agradat la natura, especialment els ocells. Amb el temps, el meu interès naturalístic es va anar eixamplant. D'aquesta manera, quan tenia vint anys, vaig començar-me a interessar pels arbres. Els ocells hi tenen molta relació i, segurament, això hi va ajudar.

A més de ser una font inesgotable de diversió, emoció, coneixement i felicitat, la natura és per a mi un mirall del que som els homes com a espècie. Hi trobo les comparacions i les metàfores perfectes per entendre el devenir de la vida.

Una que m'agrada molt, és la de veure la gent gran com els arbres més vells del bosc. El tronc clivellat, les branques trencades i les esquerdes a l'escorça d'un vell roure o d'una vella alzina són com les arrugues de la pell, els reflexos apagats i la mobilitat minvada de les persones quan envellim. Aquell arbre que un dia creixia ufanós, ara s'asseca inevitablement. No en pot fugir, és la roda del temps.

Quants records tindria l'arbre si pogués pensar com nosaltres, quantes experiències acumulades, quanta vida s'aixopluga sota el seu ample brancam. I no podem dir el mateix de les persones grans? L'energia, les forces, la vitalitat, la bellesa, tot s'acaba transformant, però la dignitat del que s'ha estat i encara s'és dura per sempre. Arriba un dia, que els arbres cauen a terra. Si tinguessin ulls veurien els plançons que creixen de les llavors que un dia van escampar.

Per això, admiro la gent gran com admiro els arbres vells.

Jordi Dalmau

Tècnic forestal i ornitòleg